

„Mis ma siinoga tühja töörelen? Iööme läed! Agga sa pead laeka wanna jaaguga liggi wõtma, et minna temmast lahti soaks; küllab ta weel laekas on.“

Klaus andis kotti lüiwand hobbose nahhaga tallopoia kätte, wöttis rahha wasto, kuhjaga täis waff. Tallopoeg tunkis küllamehhele pealegi weel ue käsfi wantre rahhakotti ja laekast ärra wiia.

„Et jä siis Jummalaga!“ ütles Klaus, omma warra ja laekast, kus kirjotaja weel ifka wangis istus, tagga järrel weddades.

Metsa äres olli üks suur ja süggaw jõggi; wesji woolas kangeste, et hobbosed li ei usaldand läbbi ujuda; suur pitk jäld olli ille jõe ehitud; Klaus jäi silla peal seisuma ja ütles walju hälega, et kirjotaja sedda ta omma wangi koias kuulis: „Ei mitte, mis ma selle wanna laekaga teen? ta on ränt, kui olleks ferrise liwwa täis; mis ma ennast tühja waewan? Wötta kätte, ja paiskan ta jõkke, sõndku minno loio kui ta tahhab; kui mitte: ei minnu! ep olle temmast waia.“

Klaus panni kätt külge, ja uppitas laekast, nenda kui tahhaks tedda wette wisjata.

„Bea kinni kulla luppukenne“, palus kirjotaja laeka sees, „lasje mind enne wangist lahti.“

Klaus pillutas silma ja ütles: „Oho! ta on weel laekas; wiskan rutto jõkke, et ta kurriteggia ärra uppub.“

„Ärra hutta mind mitte ärra“, hüidis kirjotaja, lasje mind lahti, ma annan sulle selle eest waffa täis rahha.“

„Noh, hea küll!“ ütles Klaus, laekast lahti tehhes. Kirjotaja ronnis käppussil laekast wälja, sedda jalaga jõkke liikas, ja ruttas loio poole. Seal mafis temma piisikesse Klausile waffa täis rahha wälja, ja saatis mehhe minnema. Ühhe waffa täie sai Klaus tallopoia, teise kirjotaja isfanda käest, nenda et temma wanter üena täis rahha olli.

„Waat seal! mis hiinda ma omma hobbose eest saanud“, ütles ta isji ennese wasto, kui loio tulli, kus temma omma warra lest tubba ühte unnikusse trottist wälja puistas. „Mis nüüd suur Klaus ütleb, kui ta kuulda saab, et ma nii rikkas mees ollen? Dot, oot! ma tean küll, kuidas wiisi ta aisu saab;“ piisite Klaus saatis poiisi saure Klausil käest waffa laenama.

„Mis temmal räbbalal waffaga mõeta on?“ mõtles suur Klaus, ja sullatas piggi waffa põhja, et mõnni ibba sest wiljast, mis saab mõedetud, kinni hakkaks. Ennäh! kui waff taggasi toodi, leidis suur Klaus kolm õbbe rubla tütki põhjas piggi sees kinni ollewad.

„Mis se on!“ ütles suur Klaus, ja jootjis tohhe piisikesse Klausil jure. „Kust ja nii palju rahha said, et sedda waffaga mõdada?“